

I ljobua på Storerikvollen.

Gunnar Raabe.

Fjäll

JAN D. ZIJP
Radio Kootwijk, Holland

Så som många invånare av det slätta Holland söka vi i våra semester gärna bergena.

Tidigare gick vi alltid söderut: Frankrike, Tyskland, Schweiz och Österrike.

I 1937 lärde jag känna Scandinavien den första gången: som teknisk student gick jag till Stockholm för att studera telefonteknik inom industrien.

Jag åkte båt till Oslo och sedan tåg till Stockholm. Scandinavien var underbart!

I 1950 lärde min fru och jag känna fjällerna i Dalarna och sedan har fjällerna inte släppad vår familj och vi resa nästan varje semester till de Scandinaviska bergena med våra barn och vänner. Vad är det, att vi välja Norden som resamål nästan varje semester till och med i vinter för att åka skidor?

Jag har försökt att explicera (förklara) detta åt mig själv och åt mina landsmän i många samtal.

Fjällerna er för mig en obeskrivbar kombination av möte med blommor, djur och människor i ett landskap, der sol, vind, moln och regn växlar i en ständig variation till en symfoni av oändlighet, vildhet och ensamhet, fullt av ljus och skugga. Som en vacker kvinna oemotståndlig, tvingar detta land oss älska henne. Varje nytt kontakt öppnar okända sidor av hennes personlighet, också de oberäkneliga. För mig personlig är det så, att jag känner Guds närhet på fjällarna på ett fullständigt nytt sätt.

Jag tror också, att alla, som vandra på fjällerna från hytte till hytte eller på något sätt hava lärt känna livet på fjällerna — äro

förbunden genom samma känslor. De återljuda i de glada, men ibland också vemodsfulla läten av många Skandinaviska folkvisor. På kvällen i fjällhytterna vid brasan hava vi sjungit många av dessa sångar. Vi skola aldrig glömma dessa momanger.

Efter en vandringstur av 12 dagar (160 km) över fjällen i Trøndelag, Jämtland och Härjedalen med den gästvänliga Nedalshytta som start- och ändpunkt — gjorde vår familj bekantskap med Herr och Fru Haave — och detta är orsaken till dessa något romantiska betraktanden. Jag lovade nämligen, att skriva något för årsboken till Trondhjems Turistforening. Detta gör jag nu på Svenska, eftersom jag känner detta språket en smula Förlåt mig för alla fel.

Jag hoppas bara, att Ni — på trots av mina språkvårigheter — fick en idé av vår tacksamhet för Eder gästvänlighet och vår kärlek för Eder vackra land.

Härvid, vill jag en gång till uttrycka vår hjärtliga tack till Trondhjems Turistforening och deras representanter i turisthytterna. Många erindringar har vi tagit med oss medels fotografier och till och med medels ljud på recorderband.

Det viktigaste äro emellertid de outplånliga erindringar i våra hjärtor och de därifrom framgående band med Eder land och folk.

För många år sedan, fick jag — vid ett besök i Härjedalen en diktsamling «Hälsning från fjäll» av Georg Granberg. Det sista vers av «Vår i fjäll» tolkar mina känslor bättre än som jag försökt göra detta här ovan:

Här känner man sig höjd över rum, över tid
på en tuva av lappljung och ris.

Långt i fjärran brusar denna världens vemod och strid,
här vilar endast höjdernas och himmelens frid,
en pilgrimsväg, en port till paradiset.

30. aug. 1968.

P.S.

Gärna skulle jag vilja vara gäst många gånger i Nedalshytta, men jag var mycket ledsen, att höra, att detta vill inte vara möjligt efter två år, i samband med sjöreguleringen av Essandsjöen. Tyvärr igen ett offer till vårt förstarkt teknokratiskt tänkande samhälle. Naturvänner som vi äro skulle egentligen förena oss på något sätt!

Et trist barndomsminne

K. A. THORSVIK

Jeg skal ikke begynne denne artikkelen med regulært skryt av min «nåværende» ryggsekk. Det fortjener den ikke, for den er ikke særlig fin eller storveies i noe henseende — og ikke moderne heller. Det er 12 år siden jeg innlemmet den i mitt løsøre. Skulle kanskje en slik rendyrket bruksgjenstand da fortsatt se jomfruelig ut? Sant å si er den både frynset og flekket på sine steder, den er falmet og ujevn i fargen, remmene er skrukket og sterkt medtatt, og spennen over høyre sidelomme er borte. Men sekken er ennå fullt brukbar, og jeg tar ikke noe for å gå med den, om det så skal være tvers gjennom byens sentrum, og når jeg er på fjellet og setter den fra meg oppunder en grå og værslitt knaus, synes jeg den glir så forbasket godt inn i «landskapet».

Det kan ikke nektes at denne sekken mer og mer begynner å ligne min barndoms ryggsekk, som tilhørte min far — og som skulle bringe meg så mange bitre kvaler. Jeg kan ennå fornemme den dype smerte når jeg tenker tilbake — hvilket er akkurat det jeg nå skal gjøre.

Mine mange søsken og jeg hadde den tvilsomme fornøyelse å vokse opp i fjellet, som en sier, på en skyggefull og avsidesliggende plass som lå omtrent en mils vei fra nærmeste småby. Vi hadde lang og til dels dårlig vei til butikken, etter som vi handlet det meste av vårt fornødne på Kooperativet i byen. Det skjedde ett par, tre ganger i måneden. Da var det «storhandel» med den tradisjonelle kamferdropspose attpå, undertiden Kongen av Danmark.

Etter som min far stadig hadde sine vakter i kraftstasjonen som lå vegg i vegg med huset vårt, falt det iblant også på meg å forestå disse store og innviklede innkjøp. Og da var det den gamle, brunlige ryggsekken alltid kom fram! — — Det grøsset i meg da jeg så den